

ΠΑΛΑΕΣ ΪΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Την εποχή των θυμυρίων πολέμων, ζούσε στην Άγγλία ένας ευγενής, ο όποιος άνηκε στο λεγόμενο κόμμα των «Κόκκινων Ρόδων» και όνομαζόταν Έρβικος Ούνιατ.

Μετά την έπισημόση της μερίδος των άνιθητων, ο Ούνιατ ανελήφθη από τους έχθρους του και κλείστηκε στη φυλακή, όπου κάπνιζε να πεθάνη από την πείνα, γιατί δεν του έδωσαν παρά λίγο ψωμί και λίγο νερό καθημερινός.

Ο δυστυχισμένος ευγενής έμεινε ζαλωμένος άπάνω σ' ένα κρηό άγρομένο στρώμα, τρινωμένο από την θγρασία και την πείνα, με τη βεβαιότητα ότι θα πέθανε άν έξαλωθούσε ή ίδια άθλια κατάσταση.

Έξαινα, μιά μέρα, εκεί που καθόταν καταλυτημένος στο πάρα-πυρο του κελλιού του, παρουσιάστηκε μπρός του μιά γάτα, ή όποια πήδησε έπάνω στα γονάτια του. Ο Ούνιατ την πήρε, τη χάιδεψε και δεν άφησε να πάσει φιλιά μαζί της.

Την άλλη μέρα, η γάτα παρουσιάστηκε πάλι στο παράθυρο, άλλ' αυτή τη φορά, σαν ναχε λυπηθεί την κατάσταση του φίλου της, κρατούσε στο στόμα της ένα σκοτεινό περιστέρι, το όποιο άφησε στα χέρια του.

Κατασπυγγιμένος ο Ούνιατ, κίλεσε άμέσως τον δεσμοφύλακα και τον παρακάλεσε να του άνακουφήσει τα δινά του.

— Έχω όρητη και άπόρητη έντολή από τους άνω άνωτηρούς μου, άποζήθηκε ο δεσμοφύλαξ, να μη σάς δίνω παρά μόνο ψωμί και νερό, κ' αυτά σε μικρή ποσότητα. Αν παραβώ αυτές τις διαταγές, ανδίνονται να χάσει τη θέσι μου.

— Καλά. Δέχεται τουλάχιστον να δίνης να μου μαγειρεύουν την τροφή που θα προμήθεισάμηνόσ μου; ούησε ο Ούνιατ.

— Πολύ ευχάριστος, άλλα πως θα την προμήθεύσετε, αφού δεν έπιτρέπεται σε κανέναν έπισκέπτη να σάς φέρη τροφήμα;

Μόλις ο δεσμοφύλακας άποτέλεισε τη φράση του, ο Ούνιατ του παρουσίασε το... δόχο της γάτας, το όποιο έκείνος, μη μπορώντας να παραβή την άποσχεσι που του έδωσε, το έπιασε, το έμαγειρεύσε και το έφερε πίσω άγιστό κ' ερωσιάζων.

Από την ήμερα εκείνη, μεζούς ότου ο Ούνιατ ρυήζε από τη φυλακή, ή γάτα του έφερε καθημερινός από ένα περιστέρι, το όποιο έκανε στις γωνιές άλλες και το όποιο μαγειρεύε ο δεσμοφύλακας.

Μετά την άπελευθέρωσι του, ο ευγενής Άγγλος δεν έζήτησε να πάρη μαζί του στο πλοίο-οιο ένιστατικό του και τη γάτα, που του έλεγε σ'όσοι τη ζωή. Την περιούηθηκε όποις έπρεπε και της έξασφάλισε άπόλυτη χαλιόερασι μέχρι τέλους του βίου της.

μείο ότι ζήρατε έκείνη την ίδια νύχτα να του άντατακόδηση την έπισκεψη.

Η έπισκεψη έγινε και ο Σουλτάνος έννοιωσε την χαριά του τέλεια σ'αδωμένη από την Έλληίδα... σ'αλάδα του. Την άλλη μέρα ή Βάσις βούηκε στην ύπηρεσία της 8 όουλες, 4 μαγειρούς, 6 άνιστρια γεμάτα βουιλιά όουρα και ένα ποίμνιο κοπή, γεμάτο χοιρά όουσιατα. Έπίσης ο Σουλτάνος της παραχώρησε ένα ξεχωριστό πλοίοιο διαμέρισμα τον Άνεκτόροον, που συχνά την έπισκεπτότανε, ευχαριστούμενος ν' άκούη από το μαγετικό στόμα της τα Έλληνα της τραγωδία. Μαζί της ο Σουλτάνος έκανε μακρονός περιπάτους στις έξοχές και στις χλοορές άκροαλιές του Βασίλοου.

«Καώς τον Σουλτανικόον έρώτων — συνεχίζε ο Ϊτολιός ιστογογράφος — υπήρξε το παιδί ποι αιχμαλώτων οι Ϊπότες της Μάλτας. Ο Κισλόφ Άγάς, (Ζουλιούτο όνάστη), ήταν άπλοος μάρτυς του ειδύλλιου και όταν άγγηγίε εις τον Σουλτάνον την έγκωσιωήν της Βάσιος, ο Ϊπτραήμ Α' τόσο έάρησε, όστε έθγαλε από το δάχτυλο τον ένα διαμαντιόνο δαχτυλίδι και το χάρισε στο Ζουλιούτο. Άγέ.

» Όλα όμως αυτά επροκάλεσαν τη ζήλια της Ζαΐμ Σουλτάνης, ή όποια είχε με το μένος της και τη Βουλέ (τη Σουλτανικήν). Ο Ϊπτραήμ, μη μπορώντας να σταμηρή τις γρήσινες τους, αναγκάστηκε ν' άποικωρήνη τη Βάσις και το γινώ του και τους όουτε στην Άλυπτο, με το Ζουλιούτο. Άγέ. Το μαράρασμα τους στη γαλήρη έγινε μετά τα μεσάνυχτα. Ο Ϊπτραήμ τους ανώθερε ως την παλάτι, όπου άποχωρήτηκαν με δάκρυα και φιλιά. Κατόπιν έπαλωθούσε, κατά το ταξείδι, ή αιχμαλωσία της όουρας έννοομένης του Σουλτάνου και του παιδιού της άπ' τους Ϊπότες της Μάλτας...»

Όποιώδησε όμως και άν ήταν ή άληθή ιστορία της Βάσιος, το βέβαιον είναι ότι ο Ϊπτραήμ Α' λυπηθηκε κατακαρδα για την αιχμαλωσία της και το θάνατό της και έπρόφρασε να έκδικηθή σκληρό.

Στο άδωλοουό φύλλο θα ίδούμε με ποιο τρομερό τρόπο έκδικήθηκε, καθώς και μερικά άλλα, έξόχως ένδοξά όουρα, από τη ζωή του Ϊπτραήμ Α' γνωστού στην Ϊστορία με τον τίτλο «Ο Κατακτητής της Κρήτης».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΪΗ κελνερίνα που άγαπούσε την ποιήσι. Ϊνα φιλι στο μάγουλο. Ο Χάινε κ' ει έδόδαται του. ΪΗ τραβούσε ο ποιητής άπ' τον Καμπέ. Έβραίοι και Χριστιανοί. ΪΗ καρδιά του δειού Χάινε. Τα πειράγματα του ποιητού. ΪΗ έκτιμήσις του στο Μεγάλο Ναπολέοντα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο Έρβικος Χάινε φοιτούσε στο περίημο Γερμανικό Πανεπιστήμιο της Γοτιγγης, συχνάζε μαζί με τους άλλους συμφοιτητάς του στα ζυθοπωλεία.

Ϊνα άπ' αυτά ύπηρετούσε μιά χαριτωμένη ξανθή κελνερίνα, με την όποια ο νεαρός ποιητής δεν άφησε να γνωριστή, χωρίς όμως ή γνωριμία τους να προωρήση σε στενωτέρες σχέσεις.

Στην άσχή ή νεαρή υπάλληλος δεν ένωήσε ποός ήταν ο φίλος της. Άλλ' όταν, ύστερ από μιά πολύημορ άποούσα, ο Χάινε ξαναπαρουσιάστηκε στο κατάστημα, ή κελνερίνα έσπενσε άμέσως κοντά του και του είπε με περιάρηα:

— Ά, κύριε Χάινε, έσείς δεν είστε σαν τους άλλους φοιτητάς. Έμείς είστε πιο διάσημος από τους χαριτωμένους. Έδιάβασα τα ποιήματά σας και τα ξερο άπέσο. Αν θέλετε, σάς δίνω την άδεια να με φιλήσετε!...

Και προσφέροντας προς τον κατόπληκτο και πνευνητή νεό τα μάγουλά της, που έβλεπν κωκινάσει από τη ντροπή, πρόσθεσε: — Να έρωάζεστε άδιάκωσα, κύριε Χάινε, και να μιάς γράφατε όλοένα όουρα τραγωδία, σαν αυτά που μιάς γράφισαν ός όουρα!...

Ο Χάινε, όταν άργότερα διηγείτο το χαρακτηριστικό αυτό άνέκδοτο, έλεγε ότι καμιά άμοιφή έκδότου δεν τον έκανε τόσο εντυχιμένον, όσο το φιλι της άρελούς έκείνης κελνερίνας των φοιτητικώον του χρόνον.

Όταν ο Χάινε πήγε την πρώτη ποιητική συλλογή του σ' έναν όνομαζότο έκδότη της Λειψίας, να του την έκδώση, ο έκδότης του άρηθήκε κατηγορηματικώς, πράγμα άλλωστε που συνέβη και στον Γκαίτε πριν πρότεινε κάτου να έκδώσουν τα πρώτα του τραγωδία.

Άργότερα όμως, όταν ή σήμη του Χάινε είχε πεμν επιστρωθεί, ρώηκε πρόθυμο έκδότη για το «Βιβλίον των τραγωδιών» του τον Κόμπλε, ο όποιος ζώμος τον έμεταλλεύθηκε και σ' αυτή τη συλλογή του και στις κατωπινές.

Γ' αυτό ο Χάινε, μιλώντας κάποτε για τα φιλολογοικά του κρηόη και θέλοντας να σατιρήση τον έμμεταλλεύτη του, είπε με τη συνθησμένη του δηρητικότητα:

— Οι Φαραώ ήταν πολύ καλοί άνθρωποι. Δεν ζήτησαν από τους Έβραίους να τους κάμουν παρά κερμάδια. Ο Χριστιανός άντιθέτως είναι σκληρόη, γιατί ζητούν να τους κάμουν... χοιράφι!

Γιά να έννοήθη καλά από το άνεκδοτο, πρέπει να σάς ύπενθυμίσουμε ότι ο Κόμπλε ήταν Χριστιανός και ο Χάινε Έβραίος. *

Ο Χάινε είχε πνεύμα έξαιρετικά σπινθηροβόλο. Είχε άπειρα τα γοργαίγια που του άποδίδονταν.

Γιά τον περίημο θείο του, τον πάνταλοτο τραπέζιτη Σολομόντα Χάινε, ο όποιος δεν έλαφε ποτέ να τον σιντρήνη, άλλα και από τον όποιο ποτέ δεν έμεινε άποχωτημένος ο ποιητής, έλεγε:

— Ο θεός μου είναι λαμυρός άνθρωπος. Το μόνο που του λείπει είναι ένας σιδιρόδωρος που να συνδέη την καρδιά του με την τούλη του!...

Άλλοτε πάλι τον έρωτησαν άν είχε διαβάσει κάποιον μετρο συγγραφέα όνομαζόμενο Λουφφεντεργ.

— Δεν τον έδιάβασα, άποκρίθηκε ο ποιητής, άλλα ύποθέτω ότι μιούει με τον Άρλεγκινού, τον όποιον έπίσης... δεν έδιάβασα! *

Ο Χάινε έδινάιζε υπερβολικά τον Ναυαγιαντα. Όταν λοιπόν έμαθε την ήττα που έπαθε στο Βατερλό από τον Ουέλλιγγτον, είπε το έξής επαγοματικό:

— Αυτή είναι ή νίκη της ήλιθιότητος κατά της μεγαλοφίας! *

Ϊβου και μερικά άλλα ευφυολογήματα του ποιητού. — Οι Έβραίοι, έλεγε, όταν είναι καλοί, είναι καλύτεροι από τους Χριστιανούς. Όταν όμως είναι κακοί, είναι χειρότεροι τους.

— Η δημοκρατία, έλεγε κάποτε, θα σπνήνη το θάνατο της φιλολογίας, γιατί θα έπιβίωη έλευθερία και ίσοτήτα ύθους. Ο καλός θιάν έλευθερός να γράφη όπος θέλει, όσον άσχημα του άρέσει, και σε κανένα δεν θα έπιτρέπεται να γράφη καλύτερα άπ' τους άλλους.

Τέλος μιά μέρα που ο Χάινε πήγαινε να μονοαρηχί, έπειδή είχε βρέξει, οι όρόμοι ήταν γεμάτοι λάσπη.

— Πολύ λασπώμενοι είναι οι όρόμοι της τιμής! είτε δημωσοφικά ο ποιητής.

